

Muistotilaisuus

Tuore teologian maisteri Pekka Keränen tarkisti kolmannen kerran, että Raamattu ja virsikirja olivat salkussa. Linnea Piiparisen siunaustilaisuus oli juuri päättynyt ja muistotilaisuuden oli määrä alkaa puolen tunnin kuluttua tämän tyttären kotona.

Pekka Keränen oli toimittanut uransa ensimmäisen siunauksen, ja se oli mennyt yllättävän hyvin. Toki hän oli sen käynyt monta kertaa läpi ennalta. Ajan kanssa tulisi kyllä rutiinia. Nyt oli kymmenen minuuttia aikaa hengähtää ja keskittyä muistotilaisuuteen. Hän istuutui niin mukavaan asentoon kuin kappelin tuolit sallivat. Se ei ollut paljon. Hän veti muutaman kerran syvään henkeä, puhalsi sen sitten ulos hyvin hitaasti ja toisti tämän muutamia kertoja. Kappelin täytti voimakas kukkien tuoksu, vaikka ne oli hetki sitten viety haudalle. Päivä oli helteinen, ja papin virka-asu tuntui olevan hieman liikaa. Hiki valui pitkin selkää.

Pekka oli valmistunut maisteriksi keväällä. Hän oli saanut kesäkappalaisen paikan Porista Länsi-Porin seurakunnasta.

Hän oli saanut pikakurssin kohta eläkkeelle siirtyvältä kirkkoherra Mauno Pöystiltä. Aiheena oli: Kuinka pärjätä Porissa ja porilaisten kanssa? Ensinnäkin tuli tietää porilaisten kolme tärkeintä tunnuslausetta:

Ei tääl oo ennenkään noin prukattu.

Mikä tuaki luulee olevas?

Mitä siit ihmisekki ajattelee?

Mauno oli kertonut esimerkin porilaisesta kohteliaisuudesta. "Mitä vittua sää täällä teet?"

-Anteeksi? oli Pekka hätkähtänyt.

-Se on kohteliaisuus. Kysyjä on aidosti kiinnostunut, miksi olet lähtenyt jostain muualta pois ja tullut juuri Poriin. Mistäs sinä nyt olitkaan kotoisin?

-Muuramesta.

-Aijai! Mauno pudisteli päätään. -No. Etköhän sinä nyt tämän kesän pärjää, Mauno Pöysti sanoi ja nauroi makeasti.

-No kuinkas porilainen kysyy tuon asian epäkohteliaasti?

-Mitä vittua sää täällä teet?

-Eikös se ollut ihan sama?

-Kyse on painotuksesta. Jos paino on sanalla "vittua", se on epäkohteliasta. Jos se on millä tahansa muulla sanalla, on kysymys kohteliaisuudesta. Pekka kätki kirkkoherran sanat ja tutkiskeli niitä sydämessään.

Pekka veti vielä kerran syvään henkeä ja soitti ovikelloa. Koira alkoi haukkua. Noin nelikymppinen nainen tuli avaamaan. Hänen silmänsä olivat punaiset kyynelten jäljiltä.

-Moro! Tuu sisää.

Kissan kokoinen koira haukkui ja haisteli Pekan housunlahjetta. Välillä se murisi. Pekka mietti, oliko se kohteliaisuus.

-Jaaha. Mikäs se tämän kaverin nimi on? Pekka ojensi uhkarohkeasti kättään koiralle.

-Se o Rahikaine. Mää ole Salla Lepistö.

-Pekka Keränen. Hauska tutustua.

-Täsä o mu miäheni Mikko Lepistö. Mennääs ton olkkari pualel, ni mää esittele koko kööri.

Olohuoneessa oli pari teini-ikäistä, yksi iäkäs nainen, ja kaksi arviolta kuusikymppistä pariskuntaa. Joku naisista pyyhki kyyneltä silmäkulmasta.

-No nii. Täsä o mee pappi. Kaikki näkiki häne jo kappelis. Aljetaa tualt vasemmalt. Siino vainaja sisko Aino, sit tosa o vainaja tytär Kaarina ja häne miähes Perttu. He o minu vanhemmat. Sit seuraavana tosa pönöttää vainaja poika Jari ja häne avopualisos Ritva. Noi teinit o Vilho ja lines. Ne o mee kakarat.

Pekka tervehti kaikki kätellen.

-Se pitelee nyt kaunista ilmaa.

Perttu ei ollut samaa mieltä.

-Emmää ny tiärä. Ei mar tää ny sen kummosempi ol ko eilenkää. Sais sattaa välil.

-Mist päi pappi tullee, ko emmää ol enne nähnykkää? Aino kysyi.

-Olen kotoisin Muuramesta.

-Ei san mul mittää.

-Jyväskylän läheltä.

Seurakunnan ylle laskeutui hiljaisuus. Sen rikkoi Jarin kysymys.

-No mitä vittuu sää sit tääl teet?

Pekka säpsähti. Paino oli sanalla "täällä". Kaikki siis hyvin. Hän tunsu läpäisseensä ensimmäisen tason.

-Valmistuin juuri keväällä ja teen lomasijaisuutta Porissa. Aloitin viime viikolla. Tämä onkin ensimmäinen siunaus- ja muistotilaisuuteni.

-No ei se paskemmi mennä siihe nähre, Kaarina kehui. Kaikki nyökyttelivät. Salla kertoi tilaisuuden ohjelmasta.

-Me Miko kans funteerattii sillai, et enste täsä vähä seurustellaa ja sit olis kaffet.

Hän kääntyi Pekan puoleen.

-Sit sää voisi pitää höpinöitäs sii kohtaa, ko ollaa vähä aikaa kaffeteltu.

Se sopi Pekalle.

-No sit me laulettas yhteislaulu. Se o vainaja lempikappale. Se jälkee voitaa jokane, ketä haluaa muistella mitä ny sit ketäki muistaa. Niinko Linnea-mummust semmosii niinko muistoi, eks tiä.

Taas nyökkäiltiin. Suunnitelma tuntui mainiolta. Pekka avasi keskustelun:

-Teillä on tässä nyt sitten suruaikaa. Mitenkäs se...

-Hyvä ko pääsi poijes, keskeytti Aino. -Kyl sil jo nii pal pääst viiras.

-Niin hänhän saavutti korkean 93 vuoden iän.

Rahikainen toi pallon Pekan jalkoihin ja alkoi tiiviisti tuijottaa sitä.

-Teist tuli ny sit kavereit kertalaakist, Mikko sanoi. -Sun tarvii ny heittää se, eks tiä tua noi ni.

Pekka heitti pallon eteiseen. Koira ampaisi perään ja toi sen takaisin. Pekan ei auttanut muu kuin heittää uudestaan. Koira innostui uudesta leikkikaverista.

Alkoi puheensorina.

-Juu kauva se eliki. Kyl mää sitä ihmettele kovi.

-Näin o. Se oli tavallise hanakka konjaki perrää.

-Ei mar ollukkaa. Mitä sää ny tommosii juttelet?

-No oli kai sil ny pullo piilos siä vanhaikoriski. Kyl jämpä o näi.

-Sehä oli tiämmä merilki josaki vaihees.

-No ei mar ollukkaa. Se oli Väinö ko oli laival.

-Linnaimaal se oli töis. Ja Ruuseleevil siivoojan.

-Sota-aikaa se kulki tiäkkai fillaril Vähärauma poikki. Siä oli niit sakemannei ja se pelkäs kovi siit ajel aamusti töihi.

-Ei mar pelännykkää. Jaa et Linnea olis jottai pelänny. Kyl se oli toistappäi.

- Kyl niit ny pelkäs kaikki.
- Mitä sääki ny siit tiäret? Et sää ollu syntynykkää.
- No haist ny vittu. Kyl mää ny muista ko se kerto.

Rattoisan rupatteluhetken jälkeen siirryttiin kahvipöytään. Rahikainen jatkoi palloleikkiään uuden ystävänsä kanssa. Pekan ei auttanut muu kuin heitellä, ettei koira ryhtynyt murisemaan.

Kun Salla oli kaatanut toiset kupilliset, Pekka kilisti lusikallaan kahvikuppia.

- No niin. Jospa minä sitten aloittelisin.

Hän pyyhki suunsa serviettiin ja avasi kurkkuaan rykäisemällä.

-Olemme kokoontuneet muistelevaan äitiä, sisarta, anoppia, isoäitiä ja isoisoäitiä, jonka Herra on kutsunut luokseen...

- Mahtoko sentää? Aino aprikoi. -Vaik mistä sitä ikänä tiätää.

-Niin tuota... Linnea oli varsin pidetty ja rakastettu ihminen, jota...

- No se pitää kyl paikkas, Jari vahvisti. -Neljä kertaa oli naimisis.

-Meilo Jari kans eri isä, Kaarina informoi.

- Kaikki miähe kuali enne aikojas, tiesi Aino kertoa. -Sev verra kovil ne joutu.

-Niin, olin sanomassa, että hän oli ihminen, jota oli helppo lähestyä.

- Ainaki viimisin vuasinas, ko se oli sänkypotilaan Ruskakorin, kertoi Perttu.

-Aivan, Pekka pyyhki hikeä otsaltaan ja heitti pallon Rahikaiselle, joka nyt lopulta kyllästyi palloonsa. Se haki lelukopastaan vinkulelun.

-Linnea oli ihminen, joka elämässään eli todeksi Herramme Jeesuksen Kristuksen rakkauden kaksoiskäskyä...

Rahikainen alkoi vinguttaa leluaan kiivaasti.

- Etenkin sen toista osaa: Rakasta lähimmäistäsi, niin kuin itseäsi!

Rahikainen intoutui vallattomaan vinkulelusooloon.

-Me voimme turvallisin mielin antaa rakkaamme Herran käsiin. Herramme Jeesus Kristushan on meille luvannut, että viimeisenä päivänä me taas kohtaamme.

Pekka huomasi käsiensä tärisevän. Suuta kuivasi. Hän hörppäsi kahvia.

-Linnea eli pitkän ja rikkaan elämän rakkaidensa ympäröimänä. Kun puhun rikkaudesta, en tarkoita maallista hyvää, vaan sitä kultaa, joka on tallessa sydämessä.

Paikalla olevilla oli vaikeuksia pysytellä vakavana Rahikaisen esityksen takia. Lelua ei missään tapauksessa kannattanut ottaa siltä pois, sillä silloin olisi alkanut rähinä, eikä kukaan olisi kuullut papin puheesta mitään.

Pekka sai lopulta puheensa miten kuten päätökseen. Koville se otti. Alettiin muistella poisnukkunutta.

-Mää muista semmose, aloitti Jari. -Et äiti ain sano mul ja Kaarinal, et ko mää kuale, ni te hukutte paskaan. Ny se sit vissii tapahtuu. Et hommaa ny Kaarina joku snorkkeli tai joku semmone eks tiä.

Ritva pyysi puheenvuoroa etusormellaan viittaamalla.

-Tua noi ni, mää muista semmose, ko Jari vei sit mu ekaa kertaa anopi tyä, ni arvakkaas, mitä se sano?

-No?

-Voi jesusauta! Mistä sää tuanki oot revässy?

-Kyl se nii sukkela oli, Salla vahvisti.

Rahikainen innostui taas palloleikistä papin kanssa. Nuori lineskin osallistui keskusteluun.

-Muistaksää äiti, mitä mummu sano sillon, ko me käytii sairaalas sitä kattomas?

-No mitä se sano? Emmää vaa muist, Salla kysyi.

-Ko sää kysyit, et onks käyny viarait, ni se sano, et kyl täsä kävi se vintin poika ja romanssirymäki kävi.

Seurakunta nauroi. Pappi yhtyi siihen ensin väkinäisesti, mutta antautui sitten ilolle täydestä sydämestään. Hän puki hataran ajatuksensa sanoiksi:

-Vaikka suru asuukin sydämissämme, saamme nyt juhlia rakkaamme valmiiksi tullutta elämää.

-Oli se kyl ihana mummu, Salla sanoi ja pyyhkäisi kyyneleen silmäkulmasta.

-Ja äiti, sanoi Kaarina.

Kaikki nyökyttelivät hiljaa ja vilkuilivat toisiaan.

-Iha viti se ol päästäs loppuaikoin, Aino muisteli. -Vaik kyl täsä tiämmä o itte kuki enemmän tai vähemmän.

-Nii ja ko me oltii hoiros toisel mummul, Vilho sanoi. -Ni se soitti, äitil ja iskül, et tulkaa ny pia-aikaa kattoo, et noi kersat ei syä eikä puhu mittää. Ja Jariki kohnaa sohva al, eikä tul poies.

-No mehä pelästyttii, et hetkine, Salla kertoi. -Lapset o Helvi luan kyls tiärät. Mää oli iha et what the fuck.

-Me ajettii sin sit miljoonaa eks tiä, Mikko sanoi. -Siä se oli mullannu koko kämpä ja ihmetteli kovi, et mihi ne natiaiset ja Jari ny sit katos. Täsä ne just vähä aikaa takasi oli.

Rupattelu ja nauru kaikui naapuriin asti. Kaikilla oli hauskaa. Iltapäivä kääntyi iltaan ja hauskoja muistoja riitti.

Lopuksi vielä lines asettui pianon ääreen. Hän levitti nuotit ja Vilho jakoi vainajan lempilaulun sanat jokaiselle. Laulu oli Kaija Koon Korkkarit kattoon. Kaikki lauloivat. Laulun sävelet nousivat korkeuksiin. Pekka ajatteli, että kyllä Linneakin sen varmasti kuuli.

Kun Pekka Keränen oli tekemässä lähtöä, Jari vielä kiteytti muistotilaisuuden.

-Näi hauskaa ei sit ol ollukkaa se jälkee ko Aimo kuoli.

Rahikainenkin tuli ovelle saattelamaan uutta ystäväänsä itkien surkeasti tämän lähtöä. Salla Lepistö oli pakannut alumiinifolioon papille taatelikakkua kotiinviemisiksi.

-Oli hauska tutustuu, hän sanoi ja halasi Pekkaa.

-Hyvä pappi sust tulee, vainajan sisko kehui. -Sit joskus.

Kaikki olivat samaa mieltä. Ei huano.

Pekka Keränen ajoi Käppärän hautausmaan kappelille hakemaan sinne unohtunutta salkkuaan. Virsikirja ja Raamattu olivat siellä edelleen. Sitten hän ajoi asunnolleen. Hän huomasi olevansa hengästynyt, mutta kohta raukeus valtasi sielun ja ruumiin. Hän istui sohvalle, nosti jalat pöydälle ja avasi banaanin. Hymy pyrki suupieleen. Puhelin soi. Soittaja oli kirkkoherra Pöysti.

-No hei vaan!

-No hei! Ajattelin ihan vaan kysellä, että mitenkäs se meni.

-No... kyllähän se... jotenkin.

-Kyllä se siitä lähtee. Alkuun ne on jännittäviä tilanteita.

-No juu. Kiitos vaan ohjeista. Tua noi ni.

